

Tagadunk vagy igenlünk?

A beszédtanulás során gyermekink első szava gyakran a mama, apa, majd ezután a nem. Alighanem ahhoz van szokva kis csírázó, ébredező lelke, hogy mindent megkap, ami fontos és ezen túl még semmit nem lát a világból, ami szükséges vagy éppen taszító lehet. Talán az első új és idegen ingerek lehetnek, amikor megfogalmazódnak a világból elvárások, hogy tedd meg ezt, kérjük azt. Ez a gyermek számára idegen, olyan utasítások, amelyek nem tartoznak az ő ellátásához, de igazából még abban sem tud különbséget tenni, hogy ez az ellátás magasabb szintje vagy éppen feladat, áldozat elvárása részéről. Így aztán mindegy szinte, hogy azt kérjük, kóstold meg a spenótot vagy ne köpd ki a falatot, ugyanúgy ellenállásba ütközünk. Életünk során számos alkalommal később is kerülünk ilyen helyzetbe, mikor valamiről nem tudunk különbséget tenni, hogy ez most a javunkra szolgál vagy éppen áldozatot követel. Az talán nagyon sokára, nagyon keveseknek adatik meg, hogy felismerje, hogy áldozataink is javunkat szolgálhatják.

Érdemes néha mérleget készíteni életünkben, hogy életünkben mi a van többségben, a tagadás vagy az igenlés? De ami azért könnyebben szokott menni, vizsgáljuk meg embertársainkat, hogy életükben milyen arányban szerepelhetnek a nemek és az igenek?

Nagyon fontos felismerésem az életben, amire már sok bölcs rájött és hirdetett, hogy tagadással soha, semmi nem jutott előbbre a világban. Sem magunk, sem a környezetünk. Tagadással, elítéléssel csak lejjebb nyomjuk magunkat és a világot. Ha valaki nem talál magában és környezetében igenlésre méltó dolgot, akkor érdemes alaposan elgondolkodnunk, vajon mi értelmes gyümölcsöt teremhet életünk a folytonos tagadásból, megítélésből? Arra is érdemes figyelni, hogy igeneink meddig tartanak ki, mennyi idő után fordulnak inkább a kényelmesebbnek látszótagadásba?

Sokan sejtik, hogy mire kellene igent mondaniuk, de elhessegetik maguk elől, mondván, ennek nincs értelme, ez reménytelen, erre senki nem vevő, ez nem hozhat nekem sikert, felemelkedést és inkább maradnak a folytonos tagadásban, amivel rombolnak jót és rosszat(?) egyaránt. Valójában fel sem ismeri, hogy a tagadás nem a jónak kedvez, hanem a rossznak. Ha a jót nem választom, ha megtagadom, mert nem ismerem fel vagy esélytelennek tartom, azzal vajon mit szolgállok? Ha a rosszat tagadom, de nem teszem a jót, akkor vajon mit építek?

Ítélni bátrak, határozottak vagyunk, a jót tenni gyávák, erőtlének és elesettek?

Ha belevágunk a jóba, felismerhetjük, hogy ez nem egyszerű dolog. A jót tenni építkező folyamat, ami mindig zűrösebb, mint a rombolás. A jóhoz átgondolás, megfontolás, tervezés, stratégia kell, különben mindig, minden összeomlik a legjobb szándék ellenére és még a kedvünk is elmegy attól, hogy a jót tegyük, ha volt is valaha ilyen szándékunk. Na meg a világ is elfordul tőlünk, hogy köszönjük, nem kérünk ebből a jóból. Marad a kesergés számunkra, „hogy visszasírtok még engem”. A romboláshoz látszólag nem kell nagy átgondoltság, koncepció, legfeljebb ránk omlik az épület, amit ész nélkül bontunk le, a pusztítás így ránk is kiterjed. A „rombolók” ritkán ússzák meg szárazon és onnan dől rájuk valami és akkor, ahonnan és amikor nem számítanak rá és meglepődnek, mert nem is voltak tisztában a rombolás természetével, hiszen azt hitték, építkeznek.

Másik oldalról megvilágítva a kérdést, mondják vállalkozók, hogy abból még senki sem gazdagodott meg, aki csak nem költötte pénzét, aki csak takarékoskodott. Ez nyilvánvalóan nem a takarékoság ellen szól, viszont figyelmeztet, hogy a takarékoság önmagában nem üdvözít. Ha életem végéig

duzzasztom befektetéseimet, legyenek bármekkorák, értelmetlenné válnak, ha úgy távozunk el, hogy ezekből nem csináltunk valami jót a világban. Nem a bank, az értékpapíroktól lesz kamatja, hanem, ha odarakom, ahol a jót szolgálja. Milyen befektetésbe helyezem, ami a pénzt hozza vagy gyümölcsöket érlel? Mit akarok kezdeni befektetéseimmal? Még több pénzt vagy gyümölcsöket?

Így vagyunk erőforrásainkkal, talentumainkkal is, tartogatjuk kuporgatjuk életünk végéig, mondván nem fogjuk elpazarolni, majd használjuk, ha eljön az ideje. Ebbe annyira bele lehet szokni, hogy nem is vesszük észre, hogy már rég ideje van, már szinte attól a pillanattól időszerű, hogy a világra jöttünk, ahogy kibontakoztak talentumaink, ahogy szert tettünk erőforrásainkra. Sőt, azt is látni kell, aki ezeket nem kezdi használni időben, azoknál ez berozsdásodik, beragad és talán életében nem lesz képes őket használni. Ugyanis a talentumok, erőforrások használata nem csak szándék kérdése, de gyakorlatot, tapasztalatot, körütekintést és előrelátást igényel, mivel csak az lehet jó, amit így alkalmazunk, hogy ne pedig rombolás legyen belőle.

Aki kísérletet tesz arra, hogy a jót tegye, megtapasztalja ennek kihívásait és megfontoltabb lesz az ítékezésben is, hiszen láthatja, ez sokkal nehezebb feladat, mint a rombolás és az ítékezés. Már csak ezért is érdemes belevágni, hiszen ettől még jólétünk is növekedhet, mert szegényedünk az ítékezésben és az ezzel járó haragban, gyűlölködésben, ami testi-lelki egészségünkben is pusztító és megakadályoz a jó cselekvésében.

Templomlépcső, 2022. március